

BBC verfilmt het verhaal van een generatie

„Decades” wordt een dramareeks van dertig televisiefilms van telkens een uur.

LONDEN. Het project is het meest ambitieuze uit de geschiedenis van de BBC en zal 25 miljoen pond (36 miljoen euro) kosten. De dertig televisiefilms worden geschreven door dertig scenaristen en zullen in 2008 op BBC2 worden uitgezonden. Vijftien films worden door de BBC zelf gemaakt, de andere helft komt van productiehuisen.

‘DECADES’ WIL DE SOCIALE, POLITIEKE EN CULTURELE GESCHIEDENIS VAN GROOT-BRITANNIË TUSSEN 1970 EN 2000 IN KAART BRENGEN

Decades wordt geen Britse versie van prestigieuze familie-epos als *Heimat* of *La meglio gioventù*, maar wil de sociale, politieke en culturele geschiedenis van Groot-Brittannië in kaart brengen. Iedere televisiefilm speelt zich af in een jaar tussen 1970 en 2000, zegt Roly Keating, een bestuurslid van BBC2. „We zullen de schrijvers de ruimte geven om een moment uit de geschiedenis te verfilmen op de manier zoals zij dat willen. Alle films zullen verschillend zijn, maar samen zullen ze een alternatieve geschiedenis van een generatie vormen.”

Welke gebeurtenissen verfilmd zullen worden, is nog niet duidelijk. De onderhandelingen met de scenaristen daarover zijn nog bezig. Onder meer het Live-Aidconcert in het Wembley-stadion in 1985 en de dood van prinses Diana in 1997 werden al als mogelijke achtergrond genoemd.

De BBC zette het licht op groen voor het dramaproject, hoewel de zender momenteel flink moet besparen. De drama-afdeling van de openbare omroep moet de volgende drie jaar zelfs vijftien procent minder uitgeven. Mark Thompson, de directeur-generaal van de BBC, wil op deze manier zijn omroep efficiënter laten werken. De besparingen die dat oplevert, zouden dan opnieuw in de programma's geïnvesteerd worden.

Dat *Decades* nu toch besteld wordt, komt mee door het succes van de historische dramareeks *Rome*. Deze serie, die gemaakt werd door de BBC en de Amerikaanse kabelzender HBO, bezorgde BBC2 een van zijn hoogste kijkcijfers ooit. De BBC en HBO zijn deze week begonnen met de opnamen van de tweede reeks.

© The Guardian

In de gevangenis van Hoogstraten maken gedetineerden een wandtapijt met maskers. © Wim Daneels

Kunst als voorbereiding op het burgerleven

Door kunst te introduceren in gevangenissen, wil de vzw Art Without Bars gevangenen creatief laten samenwerken en hen warm maken voor kunst.

Van onze medewerkster
Griet Redant

HOOGSTRATEN.

In het atelier in de gevangenis van Hoogstraten bevestigen vier mannen geconcentreerd beschilderde maskers aan een wandtapijt. Het tafereel op het wandtapijt is gebaseerd op het sprookje *Ijzeren Hans* van de broers Grimm. De mannen zoeken waar welk masker moet komen. Ze gaan enkele stappen achteruit, overleggen even en komen dan tot het besluit dat het laatste masker toch iets hoger zou moeten hangen. De begeleider Yves Leusch kijkt rustig toe.

Met het project „Kunst in detentie — Luxe of urgentie” wil de vzw Art Without Bars (AWB) gevangenen creatief laten samenwerken. „Door zich zo te uiten en door samen te werken, leren de gedetineerden dingen die ze in elk bedrijf ook zullen moeten doen. Artistieke projecten zijn een beetje de echte wereld in het klein”, zegt

Agnes Rammant-Peeters van AWB. De vzw heeft al tentoonstellingen georganiseerd in de gevangenissen van Leuven, Sint-Gillis, Oudenaarde, Doornik en Nijvel, en er staan nog projecten op stapel.

De herstelconsulente Inge Vandeurzen van het Penitentiair Schoolcentrum in Hoogstraten was niet onmiddellijk gewonnen voor het project, vertelt ze. „Het was een beetje zoeken in het begin. Maar toen duidelijk werd dat het project gericht is op reïntegratie, en dat de opbrengst ervan terugstroomt naar ons fonds waarmee we het herstel tussen dader en slachtoffer mogelijk maken, ging ik toch akkoord.”

Is een kunstproject een goede voorbereiding op het leven na de gevangenis? „Het is een heel kort project en het kan geen wonderen verrichten”, zegt Vandeurzen. „Maar het is wel een succesvolle ervaring voor de gedetineerden. Ze zijn trots op hun werk: dat kan enkel voordelen hebben, maar ik denk niet dat je van een rechtlijnig verband kan spreken met

het leven na de gevangenis.” Leusch gaat akkoord. „Het project is vooral belangrijk om duidelijk te maken dat je ook in pijn moet groeien naar iets beters, want anders blijf je in je ellende hangen.”

Panamarenko

Het wandtapijt wordt door AWB geveild op zondag 23 april, samen met een vijftigtal andere kunstwerken (van onder anderen Dirk Braeckman, Jan Fabre, Jan Hoet en Panamarenko) tijdens een benefietverkoop. Met de opbrengst worden kunstprojecten in de gevangenissen gefinancierd. Zowel de kunstwerken als het wandtapijt worden op vrijdag 21 en zaterdag 22 april tentoongesteld in het museum van de Hallepoort in Brussel.

Naast het atelier organiseert AWB ook een tentoonstelling in Hoogstraten met werken van de Russische kunstenaar Timur Novikov. Zijn werk hangt in de bezoekerszaal van de gevangenis, maar het atelier spreekt de gevangenen meer

aan dan de expo. „De tentoonstelling is wel mooi”, klinkt het, maar over het atelier zijn ze alle vier echt enthousiast. Voor Bart was dit project vooral een overwinning op zichzelf. „In het begin was ik zenuwachtig voor dit project. Ik was vroeger een eenzaat. Ik ben graag alleen en had wat angst om samen te werken. Maar ik wist wel wat over kunst, want ik heb vrienden die daarmee bezig zijn.”

„WE STAAN VERSTELD VAN HET RESULTAAT. HET IS ECHT VERBAZEND WAT JE MET KLEUREN KAN DOEN”

Dat is voor de anderen niet zo. Het is de eerste keer dat ze ermee in contact komen. „We staan versteld van het resultaat”, zeggen zowel Luc als Johan. „Het is echt verbaasd wat je met kleuren kan doen.”

Marc, Bart, Luc en Johan

maakten elk een masker. „Marc en ik hadden onmiddellijk hetzelfde idee. We wilden allebei een masker maken dat verdeeld werd door een lijn, als symbool van een gespleten persoonlijkheid”, vertelt Bart. „Yves vroeg ons om een masker te maken over hoe we willen worden, maar dat is erg moeilijk”, vult Luc aan. „Ik heb een masker gemaakt dat mijn gevoelens uitdrukt op het moment dat ik het maakte.” De anderen gaan akkoord. Johan: „Toch is het relatief, je gevoelens. Je bent beperkt door de omgeving hier en natuurlijk voel je je tijdens dit atelier anders dan wanneer je bijvoorbeeld twee uur later alleen in je kamer zit.”

Kan kunst de wereld verbeteren? Er valt een lange stilte. Mark neemt twijfelend het woord. „Verbeteren? Dat denk ik niet. Misschien wel verzachten.” Opnieuw een stilte. „Misschien”, zegt Luc. „Het is in elk geval een uitdaging”, zegt Johan voorzichtig.

► www.artwithoutbars.be